

skulle have en Forstkole for Hæren i Skyttesagen. Der har ikke været Anledning for ham til at gjøre det med blødende Hjerte, idet han selv har udtalt disse Ord, saavidt man kan se af de Ailider, der staa til min Raadighed. Jeg indrømmer, at det ikke er muligt at tilvejebringe juridisk Visshed om den Slags Ting; vi have jo ikke Stenografer udenfor Rigsdagen, og man kan derfor ikke bestemt faae at vide ordret, hvad den ærede Ordfører har sagt, men jeg troede, at man kunde holde sig til det danske Benstres Hovedorgan og gaa ud fra, at overfor saadanne meget slemme og vanvittige Udtalelser i hans kjære Sektore, vilde den ærede Ordfører nok komme med et Dementi, hvis han ikke vedkjendte sig dem. Da et Dementi ikke er kommet, tror jeg, at vi kunne gaa ud fra, at han har sagt Følgende: I 1884 sagde han, at Skyttesagen havde et andet Maal og større Opgave end den at gjøre Rekruttskolen lettere. So mere Kamp, besbedre, rigtig dygtig med Partikamp. Man skal ikke holde Politik udenfor. I 1885 sagde han dernæst: Skytterne ere Landets Lovtro Mænd, de have Intet med Politik at skaffe, men med Fædrelandet, thi Skytteforeningerne ere en Forstkole for Landets Hær. Om nu den ærede Ordfører har sagt dette eller ikke, kan jeg ikke sige, men det er meget uheldigt, at det staa i det danske Benstres Hovedorgan, at han har sagt det. Naar saa rødselsfulde, forskædelige Utkringer om det, hvorom det Hele dreier sig, ikke blive Gjenstand for et Dementi — jeg antager nemlig, at den ærede Ordfører læser „Morgenbladet“, og jeg har ordret citeret efter „Morgenbladet“ — naar det ærede Medlem kan komme med saadanne to Udtalelser, det ene Naar: „Ingen Politik“, det andet Naar: „Politik“, naar han det ene Naar kan staa og sige, at det Forskædeligste, der kan tænkes, er, at Skytteforeningerne ere en Forstkole for Hæren, og det andet Naar, at de ere en Forstkole for Hæren, saa hører Alt op. Det stemmer iøvrigt ganske med den ærede Ordførers Optæden i denne Sag, hvor han i 1871 begyndte med at holde en gribende Tale om Skyttesagens Betydning og derefter optraadte i Thinget for at misanbefale et Statsstilbud til Skytteforeningerne og saa dukker op igjen for at støtte det under Betingelser. Det er en idelig Svingning, men ikke Andet, end hvad man kan vente af ham.

Ordføreren (Holfstein-Ledreborg): Jeg maa gjøre det ærede Medlem opmærksom paa, at vi ere i Dag ikke paa Skytteforeningernes Generalforsamling, men i

Folkethinget ved Finantslovens 2den Behandling. Der er derfor ikke Anledning for mig til, hvad jeg for Resten heller aldrig vilde gjøre under andre Forhold, at diskutere med det ærede Medlem paa Grundlag af gamle Avisreferater. Det gjør jeg ikke, og det har jeg aldrig gjort, og det af den ganske simple Grund, at selv om Avisreferater ere gale, berigtiger jeg dem virkelig ikke. Har det ærede Medlem maaste den Stik hver Gang. En refererer Noget, han har sagt, at berigtige, hvad der kan trænge til Berigtigelse, saa kan det være meget smukt af ham, men jeg gjør det ikke for mit Bedkommende; skulde jeg berigtige eller blot læse Referater af de Ting, jeg siger, saa fik jeg for meget at gjøre. Selv om det stod i mit eget Organ, hvis jeg havde et, selv om jeg havde haft et Organ i 1885, hvad jeg for Resten ikke er mig bevidst, vilde jeg dog ikke have indladt mig derpaa. Nei, det er en fuldstændig Misforstaaelse af det ærede Medlem af den Debats Karakter, som vi søre her, naar han tror at kunne komme ind paa den Slags Ting. Det, der har nogen Interesse, er kun den Udtalelse, som det ærede Medlem bragte, og som jeg i Skytteforeningens Interesse, i Bevillingens Interesse var nødt til at protestere imod, nemlig at det ærede Medlem vil insinuere, at Skytteforeningerne skulde være en Forstkole for Hæren, og det har jeg ikke gjort, fordi jeg ønsker en Diskussion med det ærede Medlem om min private Stilling til Skyttesagen — den har længe været kjendt — men fordi jeg tror, at det er min Pligt overfor Skyttesagen at faae det Rigtige saaet fast. Det kan det ærede Medlem og den ærede Minister virkelig være overbeviste om, at dersom det ikke skulde blive respekteret, hvad omtrent samtlige Skytteforeninger hele Landet over meget bestemt gjennem deres Afstemning og den Maade, hvorpaa de have stillet sig til Sagen, have forvaret sig imod, nemlig at blive betragtede som en Forstkole for Hæren, men det tværtimod erklæres, at der i Udtrykkene i Bedtægten skulde være betegnet, at de vare en Forstkole for Hæren, vil det vække megen Misforstaaelse blandt samtlige Skytteforeninger. Naar det insinueres, og naar den ærede Minister søgte at argumentere dertil fra selve Ordene i Bedtægten, siger jeg, at det er en Argumentation, der er saa meget mere svag, som der udtrykkelig er blevet holdt paa at have disse Ord i Bedtægten, fordi disse netop ere indsatte for at blive fri for Udtrykket „Forstkole for Hæren“. Enhver saadan Lovparagraf har jo sin Historie, og den Historie maa man kjende for fuldstændig at være paa det Rene med, hvad der me-